

No sóc dels qui han abandonat la terra
en mans d'enemics, perquè la devastin.
Menyspreo tant els vulgars afalacs,
no els donaré cap cançó de les meves.

Pel desterrat, però, sento un dolor
tan infinit com pel pres o el malalt.
El teu camí, viatger, és ben fosc,
i és ben amarg el gust del pa forà.

Aquí, però, entre la fumerada
d'aquest incendi, malmetent les restes
de joventut, ni una sola escomesa
lluny de nosaltres no hem desviat.

I prou sabem que en els anys a venir
cada hora haurà de ser sospesada...
No hi ha en el món homes que plorin menys
més arrogants i sincers que nosaltres.

[Anna Akhmàtova](#)

(Trad. Júlia Ferrer & Ricard San Vicente)